

ARMASTUSLUULET

RABINDRANATH TAGORE

Bengali keelest tlk Ingvar Luhaäär

Sõnumitooja nr 19-20, 1989

ÜHES KÜLAS

Kui ei elaks me ühes külas, küll oleks see valus,
nüüd aga – ühine justkui hingata iga sõõm.
Kui hommikul linnud laulma hakkavad nende salus,
kohe sellest mu südames puhkeb rõõm.
Juba sel varasel tunnil lased kepsu lööma
oma talled; kui mõni neist
tuleb omatahtsi meie aeda sööma,
sülle võtan siis ja hellitan teist.

Meie küla nimi on Khondžona,
meie jõe nimi on Ondžona,
minu nime siin teavad kõik,
teda kutsutakse lihtsalt – meie Rondžona.

Elame siin päris kõrvu – tema sealpool, mina aga
näete, seal, ja meie vahel on vaid lauge künkaperv.
Nende salust mesilased vahel sumnaga
siia lendavad, kui meelitab neid metsaserv.
Mööduvad meist õied palvelaevukestel
– nende paadisillalt lained siia töid –
meie turul aga terve päeva kestel
nende lilli imetleda võid.

Meie küla nimi on Khondžona,
meie jõe nimi on Ondžona,
minu nime siin teavad kõik,
teda kutsutakse lihtsalt – meie Rondžona.

Nende põllul lokkab tihe lina,
meil sai kanep maha tehtud just;
nende väljal häilib aina sina,
meie põld täis erkjat rohelust.
Kui on tähed taevas nende maja üle,
meie üle puhub mahe tuul
ja kui kallab vihma pilvesüle,
maani kummardavad palmipuud.

ÜKS TULEVIKUNÄGEMUS

Palun andeks, kui ehk nii mõeldes
olen liig suureline,
kuid mulle kangastus üks pilt...
Näen läbi ajavine
kauges tulevikus
õhtuhämaruses seitsmeteistaastasena su kuju:
üksi akna all istud,
mu värsse on lugeda tuju,
kuu taevas ujub.
Õo hingetõmme värsis on nii helav,
et minu kunagine hingus taas on elav.
Erutusest tõuseb-langeb su rind:
„Oh, oleks ta siin,
ta armastaks mind!”
Võpatad ööhäälist: „Ta tuli!”
Kõneled endale: „Ei, ta iial
ei koputa mu ukse taga,
tema jaoks aga
täna öösel mu aknas põleb tuli.”

ILUDUS

Oo Looja, kuis küll kaunis naisekehas
võid oma igavese ilu meile mõistetavaks teha!

Kui selge helendus on ilu selles naises,
kuis helgib rõõm ta armus ülemaises!

Kui eredad liaani värvid
ja kui mahe ojavulin
– neid nautima vaid siia ilma tulin?

Kui Lakšmi võtab tasa sinu käed,
ka kevadises vihmas õnne helendusi näed

ja püüdu kõrgemale, ülemaisesse:
kui naine, kes end nõnda näeb, ja see, kes naisesse

nii suhtub, kohtuvad ja liituvad, sel imel
ei ole tõesti inimkeelset nime!

Oo naine, kes sa minu kõrval seisatasid, lummatuna
ma nägin sinus kõigi saladuste kuma!